

(§ 1008 obč. zák.) k přijímání kupní ceny. Zmocnění to se vztahovalo nejvýše na uzavření kupních smluv o rozprodaných částech, nikoliv však, jak dovolatelé míní, i k provedení kupních smluv. Přijímání kupních cen není částí kupní smlouvy, nýbrž jejího provedení. Marně poukazují dovolatelé k rozhodnutí čí. 9695 sb. n. s., ježto tam šlo o závdavek a bylo výslovně vyličeáno, že náleželo k povinnostem prodávajícího zmocněnce, by pečoval o důkaz o ujednání smlouvy a o záruku jejího řádného splnění. Šlo tedy o věc, která se přihází při ujednání kupní smlouvy. Názor dovolatelův, že částka 20.000 Kč byla závdavkem ve smyslu § 908 obč. zák., ježto byla dána předem, je mylný. Toto zákonné ustanovení označuje za závdavek to, co se při uzavření smlouvy dává předem, mimo případ zvláštního ujednání. Z přednesu dovolatelů v žalobě, že R. přijal od nich 20.000 Kč na kupní cenu, plyne, že podle ujednání byla to splátka na kupní cenu, nikoliv závdavek. § 1030 obč. zák. jest zvláštním ustanovením, které jen u služebných osob tam uvedených stanoví domněnku o zmocnění k přijímání úplaty za prodané zboží, a nelze proto z něho vyvoditi, jak dovolatelé činí, že zákonodárce tím projevil všeobecnou zásadu, že zmocněnec k prodeji považuje se rovněž za zmocněnce k přijetí kupní ceny. Naopak právě z toho, že zákon, přihlížející ke služebnímu poměru prodávajících, stanoví onu domněnku, jest usuzovati, že ve zmocnění jiných osob k prodeji není zahrnuto zmocnění k přijímání kupní ceny, ježto jinak by bylo ono zvláštní ustanovení zbytečné. An R. onu částku neodvedl žalované, právem nižší soudy uznaly žalobní nárok za neodůvodněný.

Čís. 14034.

Poddlužník nemůže proti vymáhajícímu věřiteli, jemuž byla dlužníkovou pohledávka přikázána k vybrání, uplatňovati námitky, které by snad příslušely dlužníkovi z jeho vlastního právního poměru k vymáhajícímu věřiteli, zejména nemůže, když sám celou přikázanou částku vymáhajícímu věřiteli ještě nezaplatil a když vymáhající věřitel nepožaduje více, než jest podle příkazního usnesení oprávněn požadovati, namítnouti, že pohledávka vymáhajícího věřitele za dlužníkem byla již jiným způsobem uspokojena.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1934, Rv I 2004/32.)

Žalobu vymáhajícího věřitele na poddlužníka o nedoplatek pohledávky, přikázané žalobci k vybrání, procesní soud prvního stáda zamítl. Odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Je zjištěno, že žalobci byla povolena exekuce k vydobytí jeho pohledávky za Kateřinou S-ovou v částce 2.905 Kč s přísl., a že mezi jiným byla až do výše vymáhané částky zabavena a žalobci k vybrání přiká-

zána pohledávka, příslušející povinné straně proti žalovanému. Tím bylo zabavená pohledávka odňata disposici moci povinné strany a všechna práva, pokud směřovala k vydobytí zabavené pohledávky až do výše vymáhané částky, přešla dnem pravoplatného zabavení a příkázání na žalobce, který podle § 308 ex. ř. byl zejména oprávněn, pohledávku v zastoupení povinné strany zažalovati. Naproti tomu zůstal příkázáním pohledávky závazek žalovaného poddlužníka nedotčený, jenže žalovaný od té doby mohl s účinkem platiti jen vymáhajícímu věřiteli, nikoliv již povinnému. Důsledkem toho jde i ve sporu o žalobě vymáhajícího věřitele podle § 308 ex. ř. jen o právní poměr mezi poddlužníkem a povinným, nikoli o právní poměr mezi povinným a vymáhajícím věřitelem. Žalovaný může sice proti žalobci uplatniti všechny námítky, které mu příslušejí proti povinnému jako jeho věřiteli z doby před pravoplatně povoleným zabavením, nemůže však proti němu vystoupiti s námítkami, které by snad příslušely povinnému z jeho vlastního právního poměru k vymáhajícímu věřiteli, jelikož by takto nehájil vlastní zájmy, nýbrž jen zájmy povinného, k čemuž podle zákona není oprávněn. Zejména nemůže žalovaný poddlužník, když sám celou přikázanou částku vymáhajícímu věřiteli ještě nezaplatil a když žalobce nepožaduje více, než jest podle příkazního usnesení oprávněn požadovati, namítnouti, že pohledávka žalobcova proti povinnému byla již jiným způsobem uspokojena a že se mu tudíž pro další žalobou domáhanou částku nedostává exekučního titulu, ježto tyto námítky se dotýkají jen závazku povinného, nikoliv závazku poddlužníka a je proto věcí povinného, nikoliv poddlužníka, uplatniti tyto okolnosti vhodným způsobem proti vymáhajícímu věřiteli.

Čís. 14035.

Ustanovení zákona ze dne 28. prosince 1932, čís. 204 sb. z. a n., o úsporných opatřeních personálních, vztahují se i na okresního cestáře. Lhostejno, že jeho služební příjmy nedosahovaly míry služebních příjmů státních zaměstnanců stejné nebo rovnocenné kategorie.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1934, Rv I 1896/34.)

Žalobce byl cestářem u žalovaného okresu, jenž srážel žalobci z platu 5% a 3% podle zákona ze dne 28. prosince 1932, čís. 204 sb. z. a n. Žaloba, by žalovaný okres byl uznán povinným zaplatiti žalobci to, co mu strhl z platu, a by bylo uznáno právem, že na pracovní poměr mezi žalobcem a žalovanou stranou nevztahuje se zákon ze dne 28. prosince 1932 čís. 204 sb. z. a n., že srážky 5% a 3% ročního platu 9.100 Kč podle §§ 4, 10 a 23 tohoto zákona jsou proti žalobci nepřipustné a že žalovaný jest povinen to uznati, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto